

ЛЮБОВ ЯК СПОСІБ ІСНУВАННЯ ЛЮДСЬКОЇ СУТНОСТІ

Актуальність теми полягає у дослідженні любові як способу існування людської сутності та почуття любові яке є невід'ємним для людини і її існування як окремого індивіда. Почуття, без якого неможливе життя будь-якої свідомої особи чи людства.

Мета дослідження: дослідити феномен любові як важливий аспект та основу існування людської сутності.

Завдання дослідження: розглянути поняття любові в контексті існування людської сутності; дослідити важливість любовного аспекту для повноцінного життя особи; проаналізувати проблему неможливості існування людської сутності без любові.

Об'єкт дослідження: любов як один із аспектів духовності та повноцінного існування людської сутності.

Предмет дослідження: особливості та специфіка любові як способу людської екзистенції.

Проблема почуття любові завжди хвилювала науковців усі часи. Позаяк це почуття таке знайоме і водночас зовсім не зрозуміле. Тому проблематика почуття любові та його неординарність досліджувалась такими філософами як: Платон, Аристотель, Франческо Петрарка, І. Кант, Л. Фейєрбах, М. Бердяєв, М. Хайдеггер, В. Соловйов, Е. Фромм, Дені де Ружмон, Паскаль Брюкнер, В. Туренко, Н. Хамітов, С. Крилова, Л. Гармаш та інші.

В умовах сучасної глобалізації суспільства існує безліч важливих аспектів людського життя. І ніхто не знає котрий із них має найбільшу вагу. Людське існування можна трактувати по-різному. Так само як і способів прожити людське життя є безліч. І ніхто не знає який варіант проходження людського життєвого шляху є вірним. Тому кожен для себе вибирає правильний на його думку метод існування. Любов - почуття сильної сердечної прив'язаності до людини, прив'язаності або сильного інтересу до когось чи чогось. Любов'ю називають внутрішній, духовний потяг до чого-небудь; глибоку повагу, шанобливе ставлення чи приязнь до людини; стосунки між чоловіком і жінкою, викликані прихильністю, або інтимні стосунки між ними [3].

В контексті людського існування любов посідає важливе місце позаяк є додатковим стимулом, джерелом наснаги та натхнення. Людина котра не любить не може пізнати світ та відчутти весь повноцінний спектр людських емоцій.

Е. Фромм зазначав, що Любов – це діяльність, а не пасивний вплив: у ній треба «перебувати», а не «впадати» в неї [1].

Над питанням важливості любові замислювалось не одне покоління філософів, однак найоб'єктивнішою буде думка людини яка просто живе і для якої любов - частина її екзистенції.

Почуття любові дозволяє нам досягати нових вершин. Тому що коли ми знаємо, що є важливою складовою життя іншої людини то вже не почувасмося такими самотніми. Наснаги нам додає ще й те, що ця людина приділяє нам багато уваги вважає що без нас життя є неповним, позбавленим барв. Коли ж любимо ми то процес самореалізації та встановлення особистості відбувається на основі та з урахуванням почуття інших людей.

Відомий філософ І. Кант зазначав: «Чини так щоб максима твоєї волі могла стати основою суспільного законодавства «- тобто, аби кожний твій вчинок був прикладом для всіх [4]. Коли ж ми любимо то автоматично враховуємо почуття того кого любимо і вчинки наші звичай альтруїстичні частіше ніж егоїстичні. Отож, полюбивши когось ми створюємо таку власну модель поведінки щоб наші дії були добром не лише для нас самих, а й для тих на чий інтереси ми маємо орієнтуватися. Таким чином любов до друзів, Бога, сім'ї чи коханих людей формує наш моральний напрям і поведінці таким, що ніколи не дозволить нам жити лише з оглядкою на себе. Любов ніколи не зробить нас вразливими, лише надасть снаги, сили і натхнення зробити світ і себе кращим аніж зараз є.

Отож, пізнавши любов ми пізнаємо самопожертву, самовіддачу і моральний обов'язок за наші вчинки перед тим хто навколо нас таким чином роблячи нас повноцінним індивідом в соціумі котрий здатен враховувати не лише власні, а й загально-людські інтереси ось чому любов є рушійною силою і обов'язковим невід'ємним компонентом кожного повноцінного життя.

Переоцінити значення любові в нашому житті неможливо. На нашу думку, любов є обов'язковою складовою людського щастя, бо вона може наповнити наші сірі будні яскравими кольорами. «Хто перестав любити і робити помилки, той може поховати себе живцем», – писав Гете. А Ван Гог вважав життя без любові аморальним станом [5].

Що ж воно таке, без чого наше життя – лише існування? Коли ми говоримо про любов, то маємо на увазі не лише кохання, а й теплі почуття до своїх батьків, рідних, друзів, турботу про домашніх тварин, у це поняття вкладаємо і патріотизм. У словниках цей термін означає «почуття глибокої сердечної прив'язаності до кого-небудь або чого-небудь» [2]. Поети пишуть, що кохання невіддільне нашому розуму: воно живе в серці. Сучасні вчені дослідили, що любов - це хімічні процеси, які відбуваються у нашому мозку.

Людина не може існувати без любові, адже вона омолоджує її душу й дозволяє дихати на повні груди. Як дерево яке має товсту кору, але трухляву середину, не може зеленіти, так і людина у якій кам'яне серце не може відчувати любові.

Кохання – це спосіб втечі від самотності, яка мучить багатьох людей. Не всі, оглядаючись на прожиті роки, можуть сказати: «Так, як я, ніхто не кохав!». У цьому житті дуже важливо бути комусь потрібним. Своїм сім'ї, родині, друзям, колегам. Відчувати від когось турботу і підтримку. Кохання допомагає людині забути про свої роки, долати важкі недуги, вистояти проти жорстоких ударів долі, воно втішає у скрутні хвилини та подвоює радість. Не просто так люди, які назавжди попрощалися зі своєю другою половинкою, тримають вдома котиків та собачок. Так реалізується їхня потреба у любові. Так вони повертають собі бажання жити.

Материнська – це найсильніша любов. Матір завжди любить свою дитину якою б вона не була. Така любов деколи непомітна, часом, навпаки, нав'язлива, але завжди вона є щирою, справжньою. Любов матері ніколи не згасне, вона живе вічно.

Життя воно подібне до квітки, а кохання – це як мед з неї. І щасливий той, хто вміє його збирати.

В ході дослідження ми прийшли до наступних висновків:

1. Любов (будучи пов'язаною з почуттями) не може зводитися лише до емоцій, бажань. Любов проявляє себе як постійна інтенція, воля, творча енергія, «безперервна еманация», що має діяльний характер.

2. Любов не мислиться без взаємності, злагоди та діалогічної гармонії з іншим, що виявляється у просторі зустрічі. Беручи до уваги розглянуті концепції, можна сказати, що проявляючи любов до іншого, особистість не тільки знаходить себе в іншому, але й дозволяє іншому певним чином відкрити таємницю своєї інакшості.

3. Любов може проявляти себе в служінні, дисциплінованості, відповідальності, але це не виключає ніжності, турботи, тепла, подяки, які виявляються передусім в інтимному діалозі з любимим, де віднаходяться новітні сенси буття. В цьому аспекті бути відповідальним – це означає брати участь в любовному становленні цілісного буття.

Література

1. Фромм Еріх. Мистецтво любові. Харків : Клуб сімейного дозвілля, 2017. 188с.
2. Крилова С. Любов : Філософський енциклопедичний словник, В. І. Шинкарук (голова редколегії) та ін.; Л. В. Озадовська, Н. П. Поліщук (наукові редактори); І. О. Покаржевська (художнє оформлення). Київ : Абрис, 2002. 742 с.
3. Соловійов В. С. Сенс любові URL: https://stud.com.ua/42245/filosofiya/solovyov_sens_lyubovi_pershiy_krok_pozitivnoi_estetitsi_vipravdannya_dobra_chitannya_bogolyudstva (дата звернення: 16.03.2019)
4. Електронна бібліотека URL: <http://www.info-library.com.ua/books-text-8928.html> (дата звернення: 16.03.2019)
5. Цитати про почуття : веб-сайт : URL: <http://citata.net.ua/tsitati-pro-pochuttva/> (дата звернення: 16.03.2019)
6. Клімань Сергій Я та інші: любов як відповідальність в контексті «діалогічності життя» URL: http://dspu.edu.ua/filos_gum/wp-content/uploads/2016/04/2015_7.pdf (дата звернення: 16.03.2019)
7. http://dspu.edu.ua/filos_gum/wp-content/uploads/2016/04/2015_7.pdf (дата звернення: 16.03.2019)
8. Nadia Hnasevych, Olena Morschakova The problem of the axiological existence of a person in an ideological aspect : Ціннісні орієнтири в сучасному світі: теоретичний аналіз та практичний досвід:збірник тез, Міжнародної науково-практичної конференції, 4-5 квітня 2019 р., м. Тернопіль:Видавничий центр ТНПУ ім. Володимира Гнатюка, 2019. С. 11-13.